

Det vil kunne give nogle problemer, og derfor ville jeg godt høre, om vi kan få det her i høring, så vi kan få kigget nærmere på det.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil også lige komme med en kommentar til justitsministerens udtalelser omkring Dansk Folkepartis ordførertale.

Selvfølgerig går vi ind for, at der skal være lov og orden, selvfølgerig går vi ind for, at der skal være effektive sanktionsmuligheder mod kriminelle af den ene og den anden art, også økonomisk kriminelle, og også, hvis den kriminelle handling er blevet begået i udlandet, og vedkommende f.eks. har midler i Danmark, det er der intet problem i.

Men det er midlet, vi ikke er enige i. Vi er ikke enige i at overgive den suverænitet til andre elementer, til andre stater, vi vil gerne bevare den i Danmark.

Jeg kan fuldt tilslutte mig den problemstilling, som fru Line Barfod taler om med hensyn til positivlisten. De elementer, der fremgår af den, synes jeg også er yderst betænkelige. Der er mange ting, man kunne klare med en bøde frem for at beslaglægge et formuegode.

Men som sagt: Princippet om, at forbrydere skal kunne få beslaglagt deres formuer i Danmark, går vi selvfølgerig ind for.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Først til fru Line Barfod om en høringsproces: Nu er det jo sådan, at beslutningsforslag normalt ikke bliver sendt i høring. Jeg tror, at der er meget her i Folketinget, der ville være anderledes, hvis alle beslutningsforslag blev sendt i høring forud for behandlingen i Folketingssalen. Men forslaget har faktisk været i høring tidligere, da man i sin tid havde rammeafgørelsen oppe at vende i forhold til Rådet, og der må vi lige medvirke til, at den høringsfase, som man var inde i, og de svar, der foreligger, bliver oversendt til Retsudvalget, således at man har et fuldstændigt grundlag at kunne træffe beslutning ud fra.

Til hr. Per Dalgaard må jeg sige: Jamen det er jo meget fint, at man har intentioner om, at man gerne vil gøre det nemmere f.eks. at beslaglægge konti, hvor der er indestående fra forbrydelser. Det, der jo er problemstillingen i dag, er, at det er en meget lang og besværlig procedure, og der er det altså ekstremt nemt for de mennesker, der

har begået de kriminelle handlinger, at få flyttet bevismaterialet eller udbyttet til et andet sted, hvis ikke vi har nogle effektive redskaber. Det er det, der er baggrunden.

Ja, jeg ved, at Dansk Folkeparti har haft store betænkeligheder ved den europæiske arrestordre, og derfor kommer det sådan set ikke bag på mig, at man er kritisk over for det at have en positivliste, men synspunktet er, at hvis man vil gøre noget ved kriminaliteten, så bliver man også nødt til at have nogle effektive redskaber, der gør, at det ikke bare bliver et slag i luften. Der bliver man nødt til at have en myndigheds-håndhævelse, der kan medvirke til at sikre, at de kriminelle ikke udnytter, at grænserne er åbne.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jamen hvis det kun er hastigheden, der er problemet i forbindelse med de sæt regler, vi har i dag, i forhold til dem, vi kan få ved denne her rammelov, så synes jeg da, at vi hurtigst muligt skulle få ændret de bestående love, så den hastighed kan speedes op. Selvfølgerig skal det ikke være sådan, at en forbryder, der aner uråd, kan flytte sine midler, selvfølgerig ikke, men igen, det skal være dansk suverænitet, det skal være dansk lovgivning, der bestemmer den slags ting, ikke andre.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 159: Forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse. (Nedsættelse af aldersgrænsen for abort til 15 år uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver).

Af Kamal Qureshi (SF) m.fl.

(Fremsat 6/2 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 15.55

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Efter de gældende regler i lov om svangerskabsafbrydelse skal ugifte kvinder under 18 år have samtykke fra forældremyndighedens indehaver for at kunne få foretaget en abort. Det amtskommunale samråd kan dog, når omstændighederne taler for det, tillade, at samtykke til abort ikke indhentes. Det vil sige, at forældremyndighedsindehaveren slet ikke bliver spurgt. Er forældremyndighedsindehaveren blevet spurgt, og har vedkommende sagt nej, kan samrådet endvidere tillade, at aborten alligevel foretages.

SF's lovforslag går ud på, at kvinder over 15 år skal kunne få foretaget abort uden forældrenes samtykke. SF foreslår endvidere, at lægen i disse tilfælde særligt skal sikre sig, at kvinden forstår rækkevidden af indgrebet, og at hun har tilstrækkelig støtte og vejledning i forbindelse med indgrebet.

Det er ikke første gang, Folketinget drøfter den aldersgrænse, der gælder i forbindelse med forældresamtykke til abort til unge kvinder. Både i 1993 og i 1994 har der været fremsat tilsvarende forslag, som dog ikke blev færdigbehandlet. Jeg vil også med det samme sige, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Regeringen mener ikke, at unge kvinder mellem 15 og 18 år bør pålægges ansvaret for at træffe en så indgribende beslutning som abort alene.

Ved at have som udgangspunkt, at forældrene skal give et samtykke til at få foretaget en abort, mener jeg, at vi beskytter den unge kvinde. Kravet om samtykke sikrer nemlig, at den unge kvinde ikke står alene med beslutningen, når den skal træffes, og – og det er mindst lige så vigtigt for mig – kravet om samtykke sikrer også, at hun ikke står alene efter indgrebet. Hendes forældre ved besked og kan hjælpe hende igennem en for mange meget, meget vanskelig tid.

Jeg mener således, at samtykkekravet også hjælper forældremyndighedsindehaveren til at kunne varetage ansvaret for den unge kvinde. Jeg har hæftet mig ved, at en læge, der har deltaget i den offentlige debat om emnet, har fortalt, at mange helt unge kvinder ved den første konsultation helst vil undgå at inddrage deres forældre. Pigen frygter, og det kan man jo sådan set godt sætte sig ind i, at far bliver vred, eller mor bliver ked af det.

Netop fordi lægen med samtykkekravet i hånden kan presse pigen til at fortælle det til forældrene, er billedet ved den anden konsultation stort set altid vendt. En lettet pige er ledsaget af sine forældre, der støtter og rådgiver hende, og forældrene er slet ikke vrede eller kede af det, men først og fremmest bekymrede for deres datter. Hvilken forælder kan forestille sig, at deres 15-årige datter går igennem en abort alene? Jeg kan i hvert fald ikke! Det er min klare opfattelse, at forældrenes støtte og omsorg ikke kan erstattes af professionelle behandleres vejledning og rådgivning.

Når alt det er sagt, er jeg udmærket klar over, at der er unge kvinder, som ikke kan forvente at få den nødvendige opbakning eller støtte fra forældrene. Den unge kvinde kan være flyttet hjemmefra i en ung alder på grund af store uoverensstemmelser med forældrene, eller hun kan risikere at blive udstødt af familien eller lide fysisk eller psykisk overlast, hvis forældrene får kendskab til graviditeten. Jeg mener imidlertid, at de nuværende regler tager højde for disse få, men ulykkelige situationer. Samrådet kan tillade, at forældrenes samtykke ikke indhentes, eller hvis forældrene har nægtet samtykke, kan samrådet tillade, at aborten foretages alligevel. Samrådenes afgørelse om disse spørgsmål kan indbringes for Abortankenævnet.

Ankenævnet har oplyst mig om, at der ikke statistisk er foretaget nogen opdeling mellem sager om tilladelse til abort, uden at der indhentes samtykke, dvs. sager, hvor forældrene slet ikke blev spurgt, og sager om tilladelse til abort, hvor forældrene nægter at give deres samtykke. De 74 sager, der nævnes i de almindelige bemærkninger i SF's lovforslag, dækker således over begge typer sager. Ankenævnet har oplyst mig om, at antallet af sager ved samrådene om tilladelse til abort, hvor forældrene har nægtet at samtykke, vurderes at være forsvindende lille.

Det fremgår således af ankenævnets årsberetning for 2001, at ankenævnet i 2001 ikke behandlede én eneste sag om tilladelse til abort, hvor forældrene havde nægtet at give deres samtykke. Af de 15 sager, hvor samrådene i 2001 meddelte afslag på abort uden forældrenes samtykke, blev de syv indbragt for ankenævnene. Ingen af de syv sager vedrørte et tilfælde, hvor forældrene havde nægtet at give deres samtykke til abort. Ankenævnet stadfæstede seks af afslagene og ændrede et afslag til en tilladelse.

Ankenævnet beskriver sin praksis således, at tilladelse til ikke at indhente samtykke gives,

hvis der på grund af uoverensstemmelser ikke har været forbindelse mellem den unge og forældrene igennem længere tid, hvis der ikke kan opnås kontakt med forældrene, f.eks. hvis de er bortrejst eller forsvundet, eller hvis der er bestemt grunde til at tro, at forældrenes reaktion vil medføre, at kvinden vil lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast.

Kl. 16.00

Jeg synes ikke, at ankenævnets praksis og antallet af sager indikerer, at samtykkekravet er et alvorligt problem for de unge kvinder. Jeg mener, at vi med de nuværende samtykkekrav og mulighederne for at fravige dem har fundet en god balance mellem hensynet til forældrenes beskyttelse af den unge pige og hensynet til hendes selvbestemmelsesret.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er jo rigtigt, som justitsministeren anfører, at der er tale om ca. 74 sager. Men kan justitsministeren ikke give mig ret i, at for de 74 piger, det drejer sig om, som er gravide, men som ønsker at få abort, er det vigtigt, at man ikke forlænger tiden? Vil justitsministeren ikke give mig ret i, at tiden er en meget essentiel faktor i de her sager i modsætning til andre typer sager, hvor man har tiden for sig til netop at få lavet alle de her konfliktløsninger, få forældrene bragt sammen, eller hvad det nu kan være?

Lige præcis her er tidsfaktoren af så essentiel betydning, at det er afgørende, at man ikke laver nogle bureaukratiske tiltag, som gør diskussionen vanskeligere. Vil justitsministeren ikke give mig ret i, at tidsfaktoren er afgørende i de her sager?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jo, men jeg vil da gerne tilkendegive over for SF's ordfører, hr. Kamal Qureshi, at det sikkert er korrekt, at en tidsfaktor også spiller ind i forhold til den psykiske belastning, det er for kvinden. Men som jeg også sagde meget klart i besvarelsen af forslaget, er det jo altså også bare sådan, at der er ikke ret mange eksempler på det, som SF her problematiserer.

I 2001 er der overhovedet ikke behandlet en eneste sag om tilladelse til abort, hvor forældrene har nægtet at give deres samtykke. Og det skal man altså holde op imod alle de sager, hvor – om man så må sige – tingene går godt, hvor pi-

gen har behov for at have nogle forældre til at støtte sig, hvor man måske i første omgang synes, det er ubehageligt, at forældrene skal inddrages i beslutningen, men hvor det efterfølgende viser sig, at det er i alles interesse, at der er nogen til at støtte pigen, både før og efter at beslutningen er truffet.

Derfor mener jeg altså ikke, at det at det skal igennem yderligere en ankeinstans i sig selv er et argument for, at man skal ændre en praksis, som jeg synes er ganske velfungerende, og som jeg også mener tallene dokumenterer er meget velfungerende.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det virker, som om justitsministeren tager det som en given ting, at det at unge, som ikke er tvunget til at snakke med deres forældre, heller ikke vil snakke med deres forældre, og at det derfor er statens opgave at tvinge dem til at tale med deres forældre. Jeg mener nu, at hovedparten af de unge vil bruge deres forældre som naturlige sparringspartnere.

Det, jeg gerne vil spørge justitsministeren om, er: Kan justitsministeren bekræfte, at med den nuværende lovgivning er der ingen sikkerhed for, selv om forældrene har givet deres samtykke, at de så rent faktisk også er der for at støtte de unge? Hvilken sikkerhed har vi for, at de forældre, der giver deres samtykke, rent faktisk bakker op om de unge, og at de ikke bare stadig væk ender med at stå alene med det?

Det forslag, som SF fremsætter, går netop ud på at få styrket opbakningen til de unge, få styrket rådgivningen og få sat ressourcer af til, at også forældrene bliver inddraget i beslutningen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen der er jo ingen her i Folketinget, der kan afgive nogen som helst form for løfter eller pålæg om, at alle forældre skal opføre sig ansvarligt og støtte børnene i et og alt, men vi kan da medvirke til, at forældrene er sig deres ansvar bevidst.

Også når vi har holdningsprægede debatter her i Folketingssalen, er der ofte en tendens til måske at sætte mere fokus på behandlerens side, og at det er spørgsmål om flere offentlige midler til dette eller hint: psykologhjælp, socialmedarbejdere, eller hvad ved jeg.

Det korte af det lange er jo, at det at sætte et barn i verden, det at have børn er et utroligt stort

ansvar. Jeg tror, at langt de fleste forældre er sig ansvaret bevidst og vil, når man er i en situation, hvor man måske har en ung pige på 15 år, gøre alt, hvad man overhovedet kan for at støtte den unge pige i den meget svære beslutning, som skal træffes for pigens vedkommende.

Kl. 16.05

Men jeg mener ikke, at man – slet ikke ud fra den dokumentation og statistik, der er – kan generalisere og så sige, der her er tale om et stort problem. Langt de fleste forældre er der for deres børn. Og i de få meget ulykkelige tilfælde, hvor forældrene ikke er sig deres ansvar bevidst, hvor de måske selv har et meget problemfyldt liv, den problemstilling er der allerede i de nuværende regler taget højde for.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Hr. Kamal Qureshi – tredje gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil meget gerne spørge justitsministeren, om hun kunne fortælle mig, om der i det foreliggende lovforslag, som er fremsat fra SF's side, nogen steder står, at man ikke skal tale med sine forældre, og at den samme ansvarlighed, som justitsministeren forventer at forældrene påtager sig, selvfølgelig også gælder for de unge.

Der står ingen steder i det foreliggende lovforslag, at vi synes, det er vigtigere at tale med en socialarbejder end at tale med forældrene. Nej, tværtimod. Der står, at vi forventer, at det er forældrene, man fortsætter med at bruge. Der står, at der bliver sat rådgivningsmidler af, og det bliver givet som en yderligere opgave til den praktiserende læge at sikre, at de unge er klar over, hvad det er, de går ind til.

Det er der ikke under den nuværende lovgivning. Jeg kan ikke forstå, at justitsministeren mener, at den nuværende lovgivning er tilstrækkelig god til at sikre dette, når vi ved, at den nuværende lovgivning udelukkende lægger op til, at de, der gennemfører aborten, ved, hvad indgrebet går ud på, altså hvad det kirurgiske indgreb går ud på. Der står ingen steder, at man skal sikre sig, at pigen også er klar over de psykologiske aspekter eller andre aspekter af indgrebet.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror helt grundlæggende, det handler om, hvad man vægter tungest i den her debat. Der, hvor regeringen har valgt at sige, at det vægter

vi tungest, er altså, at forældrene skal inddrages for de kvinder, der er mellem 15 og 18 år. Det er det allerallerallerallervæsentligste.

Så jeg har svært ved at se, hvad budskabet er fra SF. På den ene side mener man, at der er et problem, som godt nok statistisk set ikke rigtig er til at få øje på, og på den anden side siger man, at den nuværende ordning, hvor forældrene bliver inddraget, jo egentlig er den fornuftige. Så jeg har svært ved at se, hvad formålet er med det forslag, som bliver behandlet her i dag.

Jeg må fastholde, at regeringen ikke kan støtte det. Jeg mener, det allervæsentligste at holde fast i i forhold til offentligheden er, at man som forældre har et kolossalt stort ansvar, når en ung pige skal træffe sådan en beslutning, og at man må være der til at støtte hende.

Vi har en lovgivning, der også tilsigter i de få tilfælde, hvor forældrene desværre ikke er sig deres forældreansvar voksent, at da er der andre, der kan medvirke og hjælpe i forhold til pigen med at rådgive i det meget svære valg, man står over for.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Hr. Freddy Dam som ordfører.

Freddy Dam (V):

Lovforslaget er et forslag om nedsættelse af aldersgrænsen for abort til 15 år uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver. I dag er retsstillingen den, at ugifte unge mennesker mellem 15 og 18 år skal have samtykke fra forældremyndighedens indehaver for at få abort. Hvis det ikke er muligt at opnå forældrenes samtykke, kan spørgsmålet indbringes for det lokale amts abortsamråd, der så har mulighed for at bevilge aborten. Efter gældende lovgivning er der altså ikke tale om, at nogen utilbørligt tvinges til at gennemføre en graviditet, som de ikke ønsker.

I Venstre har vi som udgangspunkt megen sympati for, at enhver selvstændig skal tage hånd om og tage ansvar for sin egen situation. Umiddelbart er det et bestikkende synspunkt, at der bør være sammenfald mellem den seksuelle lavalder og retten til selv at træffe bestemmelse om abort.

Det er da heller ikke vanskeligt at forestille sig konkrete situationer, hvor det for den unge kan opleves som endog særdeles belastende at skulle tage diskussionen om abort med forældrene eller de amtslige myndigheder. Men gennemførelsen af en abort er nu en alvorlig sag

både fra en psykologisk og en fysiologisk synsvinkel.

I Venstre har vi den opfattelse, at den, der endnu ikke er hverken personlig eller økonomisk myndig, vil kunne profitere af en grundig samtale med forældrene både om den konkrete situation og om den fremtidige adfærd.

Det nugældende krav om forældresamtykke åbner mulighed for, at forældrene kan få anledning til at yde, hvad man kunne kalde den nødvendige socialpædagogiske indsats. Lykkes en sådan samtale ikke, består der så en mulighed for at komme videre uden forældrene via en forelæggelse for abortsamarådet, hvis afgørelse tilmed kan indbringes for Abortankenævnet.

Kl. 16.10

På den anden side skal de nugældende regler ikke forhindre en nærmere overvejelse af, om der er tilstrækkelig nem adgang til den rådgivning, der i øjeblikket tilbydes, og om rådgivningen i det hele taget er tilstrækkelig. Og jeg er da enig i, at tidsfaktoren også kan spille en væsentlig rolle, men det er jo noget, man må tage højde for ved en opstramning af de administrative rutiner.

Efter Venstres opfattelse er der ikke tale om små voksne, men om store børn, der i situationen har behov for massiv støtte og vejledning, og Venstre vil derfor ikke åbne mulighed for, at umyndige uden videre drøftelser kan opnå abort uden forældrenes viden eller samtykke.

Desuden bør en let adgang til abort ikke kunne friste til en mindre ansvarlig omgang med prævention. Så alt i alt kan Venstre ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre Venstres ordfører, når han nu betegner 15-, 16-, 17-årige unge mennesker som store børn, hvordan det hænger sammen med, at Venstre rent faktisk synes, det er i orden, at de bliver straffet, hvis de overtræder lovgivningen, at Venstre er tilhænger af, at 16-17-årige store børn – efter Venstres ordførers egen betegnelse – i dag kan sættes i fængsel, kan straffes?

Kan Venstres ordfører ikke se, at det er et problem, at man på den ene side siger, at det bare er nogle store børn, som ikke skal drages til ansvar for deres handlinger, men på den anden side sy-

nes, det er i orden, at hvis de overtræder lovgivningen, jamen så kan de straffes?

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Efter min opfattelse er der ikke nødvendigvis nogen sammenhæng imellem de forskellige aldersgrænser rundtomkring i lovgivningen. Det er jo rigtigt, at Venstre bekender sig til den almindelige strafferetlige lavalder på 15 år. På den anden side kunne jeg fremhæve, at den erstatningsretlige lavalder er nede i nabolaget 3-4-5 år, så alene af den grund er der ingen grund til at lave sammenligninger den vej over.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

En gang imellem er det lidt sjovt, i hvert fald oplysende, at kigge på historien. I debatten i 1972 om fri abort var Venstres ordfører dengang hr. Karlskov Jensen, som også dengang brugte et argument, som Venstres nuværende ordfører bruger: »Der vil antagelig blive tale om en stor stigning i antallet af abortbegæring, også ud over det antal, som man efter lovforslaget skal have adgang til.« Forstået på den måde: Samme argumentation, at hvis man gør det lettere, vil antallet af aborter stige.

Kan Venstres ordfører ikke give mig ret i, at antallet af aborter for den unge gruppe er halveret – halveret – de sidste 20 år? Det er faldet fra de 4.000 i 1981 til under 2.000 i 2001. Kan Venstres ordfører ikke se, at der er et problem i, at man på den ene side tror, at det her vil føre til en stigning i aborterne, når det modsatte rent faktisk gør sig gældende?

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Jeg vil da ikke benægte, at antallet af aborter er faldet igennem de seneste år, men det er jo svært at sige noget om, hvad der er baggrunden for, at antallet falder. Jeg kunne anføre som eksempel, at der jo i de senere år også er indført det, der hedder en fortrydelses spille, og der kan såmænd også tænkes andre grunde til, at antallet falder.

Men det korte af det lange er jo, at efter Venstres opfattelse er det sådan, at den lovgivning, vi har i øjeblikket, fuldt ud må anses for at være tilstrækkelig, og derfor finder Venstre ingen anledning til at stemme for beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jamen jeg har forstået, at Venstre ikke vil stemme for forslaget. Jeg prøver ligesom at finde ud af, hvordan argumenterne hænger sammen, for hvis man herfra bruger de samme argumenter, som man brugte i 1972, da man var imod fri abort til kvinder over 18 år, hvor man også sagde, at der ville ske en stigning i antallet af aborter, så synes jeg da, at Venstres ordfører bliver nødt til at forholde sig til, at i dag er antallet af aborter i den unge gruppe halveret.

Kan Venstres ordfører ikke se, at det er et problem, når man genbruger argumentet fra 1972 og siger, at antallet af aborter vil stige, hvis det her lovforslag bliver vedtaget, vel vidende, at antallet af aborter blandt de unge er faldende og er faldet de sidste 20 år?

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Det væsentligste i Venstres argumentation er ikke talmekanikken i dette her. Jeg *har* erkendt, at antallet af aborter er faldet.

Det væsentlige i argumentationen er, at Venstre fastholder, at forældrene skal inddrages i en situation, hvor et ungt menneske skal træffe beslutning om afbrydelse af et svangerskab. Det sikrer den nugældende lovgivning fuldt ud, og den nugældende lovgivning sikrer også, at hvis det unge menneske af en eller anden grund ikke er på talefod med sine forældre, så er der en anden mulighed for alligevel at få rådgivning og alligevel at få abort.

Og al den stund lovgivningen må anses som værende tilstrækkelig, er der efter vores opfattelse ingen grund til at lave ny lovgivning.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Morten Bødskov (S):

Da vores ordfører, fru Sandy Brinck, desværre ikke kan være til stede på nuværende tidspunkt, har jeg lovet at fremføre følgende:

Forslaget går, når alt kommer til alt, ud på at ligestille gifte gravide kvinder under 18 år med ugifte gravide kvinder under 18 år. Ifølge forslaget er det sådan, at ugifte gravide, som ønsker at få foretaget abort, skal have samtykke fra forældrene eller fra amternes abortsamtal, mens det ikke er tilfælde for dem, som er gift. Det kunne selvfølgelig åbne for en stor debat om abort, men vi er enige med forslagsstillerne i, at for-

skelsbehandlingen mellem gifte og ugifte hører en svunden tid til.

Vi har, som det også er andre bekendt, allerede en patientrettighedslov, der giver 15-årige lov til f.eks. at tage stilling til, om de vil modtage livsreddende behandling i form af f.eks. blodtransfusioner, men at en pige på 15 år selvfølgelig aldrig må stå helt alene uden rådgivning eller støtte til rådighed.

Det væsentligste i forslaget set med socialdemokratiske øjne er den rådgivning og vejledning, som forslaget ønsker forstærket. Den praksis, som er beskrevet i bemærkningerne, virker helt, helt besynderlig, nemlig at hvis forældrene til den unge gravide giver samtykke til en abort, så følger der ingen vejledning af pigen. Det er ikke klogt, da beslutningen og de efterfølgende psykologiske mén jo stadig er pigens og ikke nødvendigvis noget, forældrene kan eller vil afhjælpe. Disse piger har brug for en lige så professionel rådgivning som alle andre.

Afslutningsvis vil vi fra Socialdemokraternes side godt bemærke, at vi finder det overordentlig positivt, at antallet af aborter er faldet betragteligt gennem årene. Det skyldes efter vores mening en fokuseret og kontinuerlig indsats på det seneste via en aborthandleplan. Vi vil gerne opfordre regeringen til at følge op nu, hvor aborthandleplanen udløber med årets udgang. Oplysning, rådgivning og vejledning er ikke noget, der er gjort under ét.

Samlet set kan Socialdemokratiet støtte forslaget og håber, at regeringen derudover vil følge op på den generelle forebyggende indsats.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Dette forslag lægger op til at gøre det muligt for unge piger fra 15-årsalderen at få abort uden forældresamtykke.

Heldigvis er aborttallet i Danmark faldet i de senere år. Dette forslag kan måske arbejde imod den tendens, og det ønsker Dansk Folkeparti ikke. Der er ikke ret mange piger i dag, der bliver gravide i f.eks. 15-årsalderen. Tiden er i dag en anden, og kendskabet til prævention er udbredt, i hvert fald blandt danske piger.

Jeg tror ikke, der vil være noget problem med hensyn til en ung piges snak med sine forældre om graviditet selv for en ung 15-årig, så jeg kan overhovedet ikke se problemet i dagens Danmark. Jeg tror gerne, at det er meget anderledes

i andre kulturer, og det kan være, at forslaget er udsprunget deraf – måske.

Men det problem kan løses på anden vis ved, at forældrene og pigerne antager en anden levevis her i Danmark. Vi lever i Danmark og befinder os godt med danske love og vaner, og Dansk Folkeparti finder det her lovforslag ganske unødvendigt. Vi kan ikke tilslutte os.

Kl. 16.20

Helge Adam Møller (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan heller ikke støtte forslaget. Jeg er enig i de holdninger og det menneskesyn, som justitsministeren gav udtryk for for et kvarters tid siden, og specielt det samspil mellem børn og forældre, som der er i de fleste familier, og dér, hvor det ikke er, bør det tilstræbes, at det bliver skabt:

Hvis jeg skulle nævne de vigtigste grunde til, at vi ikke kan støtte forslaget, er det for det første, at vi mener ikke, det er ret og rimeligt og heller ikke hensigtsmæssigt at pålægge en stor pige, en ung kvinde på 15 eller 16 år, at have ansvaret for alene at afgøre, om hun vil føde sit barn, eller om hun vil få gennemført en abort, og det vil jo blive tilfældet, hvis dette lovforslag bliver gennemført. Hun alene, en 15-årig pige i ottende klasse, vil stå med det ansvar.

For det andet er det afgørende for mig og for min folketingsgruppe først og fremmest at hjælpe og beskytte igen den typisk 15-16-årige pige bedst muligt, og det gør man efter vores opfattelse ikke ved at lade hende stå alene med en beslutning, som jo for mange i den situation vil være både den største beslutning og den sværeste beslutning, de oplever i hele deres liv.

Jeg lagde mærke til, at justitsministeren et sted i sin tale hen imod slutningen spurgte: Hvilke forældre kan forestille sig, at deres 15-årige datter går igennem en abort alene? Jeg synes, det var et godt spørgsmål. Og det var et relevant spørgsmål. Jeg kan ikke. Derfor kan jeg og den konservative folketingsgruppe ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Selvfølger er det ikke nogen, skal vi sige overraskelse, at De Konservative er imod lovgivning på det her område. De Konservative var jo også imod fri abort i 1972.

Jeg vil gerne spørge hr. Helge Adam Møller, om hr. Helge Adam Møller ikke kan se problemet i følgende: Hvis en 16-årig pige, som bor

med sin kæreste hos kærestens forældre, i dag går hen og bliver gravid, en graviditet, hun ikke ønsker, og hun taler med nogle voksne, måske kærestens forældre, og de bliver enige om, at hun ikke skal gennemføre den her graviditet, så er det i dag sådan, at hun ikke kan få lov til at få abort, medmindre hun har været rundt om sine forældre, de forældre, hun ikke nødvendigvis har det fantastisk godt med. Dem skal hun tvinges til at diskutere med i en situation, hvor hun er i krise.

Men var hun gift med den kæreste, hun bor sammen med, så skulle hun ikke rundt om sine forældre. Kan hr. Helge Adam Møller ikke se et problem i, at der er den forskel i dag?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan godt sætte mig i den 15- eller 16-årige piges sted – nå ja, for det første har jeg jo ikke været pige – men selv om det er lang tid siden, jeg selv var 15-16 år, kan jeg godt huske, at det ikke var altid, når man havde problemer af den ene eller den anden slags, at man ønskede at inddrage forældrene. Men det er nu min erfaring, og den har mange nok, at når man så af den ene eller den anden grund enten overvandt sig selv, eller at forældrene fandt ud af det på en eller anden måde, var det en kolossal lettelse.

Hvis man har nogle forældre, og man er tvunget til det i denne situation at spørge og forældrene siger nej, selv om alt andet taler for det, så er der jo den mulighed, som også justitsministeren beskrev, i den eksisterende lovgivning, at abortsamtalen kan gå imod forældrene og alligevel give tilladelse.

Men generelt synes jeg, det bedste er, at pigen eller drengen – hvis det er en anden situation – får snakket ud med sine forældre. Og det viser sig jo i langt de fleste tilfælde, at forældrene har forståelse og ønsker én ting – jeg ved, at hr. Kamal Qureshi er far, og jeg er far – hvad ønsker man for sine børn, og hvad gør 99 ud af 100 forældre? De hjælper børnene, også når børnene er kommet ud i noget skidt af den ene eller anden art eller noget, de ikke kan overse. Hjælp dem, det er det, der ligger i forældrene, og derfor vil jeg meget nødig have koblet forældrene ud.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kunne nu godt tænke mig, hvis hr. Helge Adam Møller svarede på det spørgsmål, jeg

også stillede omkring den nuværende lovgivning, om ikke hr. Helge Adam Møller kan se et problem i, at hvis man som 17-årig er gift, så skal hun ikke spørge sine forældre. Der mener den nuværende lovgivning, at det slet ikke er nødvendigt at inddrage andre voksne. Så kan man bare spørge sin mand, få hans underskrift, så er det tilstrækkeligt.

Jeg vil gerne spørge lige præcis, om hr. Helge Adam Møller ikke kan se, når hr. Helge Adam Møller står herfra og siger, at den nuværende lovgivning er tilstrækkelig, at med den nuværende lovgivning er det sådan, at er man gift, så behøver man ikke at have forældrenes samtykke?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu var jeg godt nok ikke gift som 17-årig, men jeg mener at vide, at reglerne her i Danmark er sådan, at hvis man som 16-årig eller 17-årig vil gifte sig, kræver det bl.a. forældrenes samtykke. Og jeg tror, de fleste danske forældre ved, at når man gifter sig, medfører det ikke sjældent, at man også får børn sammen; det er sådan et af formålene med ret mange ægteskaber. Derfor kan det vel ikke komme helt bag på forældrene, hvis en 17-årig pige, som de selv har sagt godt må gifte sig, også på et tidspunkt bliver gravid. Jeg tror faktisk, det er en lykkelig omstændighed for de fleste.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kan nu godt bruge den motion frem og tilbage.

Men vil hr. Helge Adam Møller ikke forholde sig til den situation, som jeg nævner? Det kan godt være, det er lykkelige omstændigheder. Hvis det er en lykkelig omstændighed, så er det jo ikke en abort, vedkommende ønsker.

Men jeg synes ikke, hr. Helge Adam Møller forholder sig til det problem, at med den nuværende lovgivning er vi i den situation, at hvis man er gift, behøver man ikke inddrage voksne mennesker. Man behøver ikke inddrage voksne mennesker. Det er den samme lovgivning, som hr. Helge Adam Møller og hans parti herfra forsvare, siger, at det er en tilstrækkelig god lovgivning. Men den lovgivning gør lige netop, at

unge mennesker, hvis bare de er gift, ikke behøver at have nogen voksenrådgivning.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen jeg elsker også motionen.

Nej, jeg kan ikke se problemet i det. Det er uden tvivl helt rigtigt, at i det tilfælde, hvor en 17-årig pige er gift med en 17-, 18- eller 19-årig mand, så kan de to, hvis de bliver gravide sammen og ønsker at få abort, selv træffe den beslutning. Der har man også sin ægtefælle, og forældrene har været med til at sige: Vi giver dig tilladelse til, at du kan gifte dig, selv om du kun er 17 år. Så lever man altså på en helt anden måde end en 15-årig, der ikke har det netværk. Der synes jeg, det er rigtigt, at den 15-årige stadig væk skal have tilladelse, spørge, snakke med sine forældre.

For øvrigt kan vi ikke løse alle problemer i denne verden med lovgivning. Det er der desværre nogle der tror indimellem. Det siger jeg ikke er SF, men det er der nogle der tror. Hver gang der er et problem, må vi have en ny lov. Indimellem må vi også bruge vores sunde fornuft og det netværk, vi har, bl.a. forældrene.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Forslaget her ønsker at sidestille aldersgrænsen for abort uden forældresamtykke med aldersgrænsen for den seksuelle lavalder, nemlig 15 år. Efter de nugældende regler kan en abort på en pige mellem 15 og 18 år kun foretages med forældrenes samtykke eller efter forud indhentet tilladelse fra de amtslige abortsamråd.

Forslagsstillerne pointerer, at forslaget bør ses i sammenhæng med forslaget om, at unge mellem 15 og 18 år skal have bedre vejledning og rådgivning, end tilfældet er i dag. Men hovedformålet med forslaget er altså at give de unge en selvstændig ret til at bestemme, om de vil have et barn i en ung alder uden at blive mødt med et afslag fra deres forældre.

Det Radikale Venstre støtter forslaget. Vi er ikke totalt enige i den radikale folketingsgruppe, men jeg har som ordfører fået mandat til at sige, at partiet støtter forslaget.

Vi er helt enige i, at der er god fornuft i at sidestille aldersgrænsen for den seksuelle lavalder med muligheden for at få foretaget abort uden forældresamtykke. Der er mange ting,

man kan, når man er 15 år, som man har lov til, når man er 15 år.

Jeg mener også, at vi – det fremgår også lidt af det, der er sagt her, før det blev min tur – har lidt for paradisiske forestillinger om forældre-børn-forholdet, især over for teenagebørnene. Der er mange danske familier, som har det overordentlig vanskeligt med hinanden, når børnene er teenagere. Det er der selvfølgelig taget højde for i den gældende lovgivning, hvor man har abortsamrådene som en ventil, men det er ikke sådan, at man altid har et netværk at støtte sig til, bare fordi man er under 18 år.

Kl. 16.30

Den betragtning, at hvis man er gift, behøver man ikke noget forældresamtykke, er selvfølgelig meget pudsig. Der er heldigvis ikke mere så mange under 18 år, der gifter sig, som der var i min ungdom. Der var det jo absolut ægteskabsgrund, hvis man blev gravid, før man var 18 år, men her har vi jo fundet et lidt mere socialt afslappet syn på tingene.

Spørgsmålet er, om problemet er så stort, at der skal laves en egentlig lovændring. Jeg mener, at det vil være rimeligt at gøre det, for jeg tror, vi kan undgå mange konfliktfyldte problemer i familierne. Vi kan undgå mange tragedier i familierne, hvis vi spiller åbent ud og siger, at man selv kan bestemme, når man er 15 år.

Så vi går til udvalgsarbejdet med et åbent sind og med et positivt udgangspunkt og vil gerne have belyst tallene, behovet og effekterne af det noget grundigere.

Line Barfod (EL):

Det er et vigtigt og svært problem, som SF har rejst her, nemlig spørgsmålet om, hvor man skal sætte aldersgrænsen for, hvornår man kan beslutte at få abort uden at skulle indhente forældrenes samtykke.

Vi mener, det er utrolig vigtigt, at man, så vidt det overhovedet er muligt, sikrer, at der er et godt socialt netværk for de unge, der skal træffe den her meget svære beslutning, om de vil have en abort eller de skal føde barnet. Især når vi snakker om unge, der stadig bor hjemme, vil det være et problem, hvis man oven i den svære beslutning også skal gå rundt og holde det hemmeligt for sine forældre.

Som flere har været inde på i debatten, viser det sig jo som regel i langt de fleste tilfælde, at når den unge pige får fortalt sine forældre, at hun er blevet gravid, får hun den støtte og op-

bakning, som hun har behov for i den svære situation.

Men det er klart, at der er nogle, som ikke vil få den opbakning, og der er nogle, som kommer fra familier, hvor forældrene er religiøse eller af moralske grunde simpelt hen i den grad tager afstand fra det forhold, at pigen har haft seksuel omgang med en anden og derfor er blevet gravid. Det er, hvad enten vi taler om Indre Mission, Jehovas Vidner eller andre religioner, eller det kan være andre, der af forskellige moralske grunde tager kraftig afstand.

I de situationer har vi allerede i dag muligheden for, at den unge pige kan få abort uden samtykke fra forældrene. Det kræver så, at hun får en tilladelse til det. Ud fra de tal, der ligger, fremgår det, at ud af de 1.242 aborter, som 15-18-årige fik i 2001, var der i 74 af tilfældene søgt om at få en abort uden forældrenes samtykke. Den tilladelse blev givet i næsten alle tilfælde.

Men der er selvfølgelig behov for, at vi ser nærmere på, hvordan det fungerer i praksis, og med hensyn til de afslagsgrunde, der bliver givet, når der bliver givet afslag til at få abort uden samtykke, er der grund til at se på, om man er for restriktiv i de sager, og se på, hvad vi i øvrigt kan gøre.

Ligeledes er der generelt grund til at se på, hvordan det foregår, når man går til læge og beder om at få abort. Er de praktiserende læger godt nok rustet til at tage sig af den opgave, eller er der tilfælde, hvor det kommer til at foregå, nærmest som om man skal have en henvisning til en hørelæge, hvor man ikke får den grundige samtale, som der kan være behov for, når man skal træffe den svære beslutning? Det vil vi gerne være med til at se nærmere på og se på, hvordan vi kan sikre de helt unge piger bedst muligt.

Vi mener ikke, at vi på nuværende tidspunkt bare kan sige ja til det forslag, der ligger fra SF. Vi mener, det er nødvendigt at se grundigere på, hvordan vi sikrer, at der er det sociale netværk, der skal til for at give støtte i den svære beslutning, der skal træffes. Hvad enten man beslutter at få aborten eller beslutter at få barnet, har det store konsekvenser for ens liv, og de konsekvenser kan være endnu større, hvis man samtidig skal gå og hemmeligholde beslutningen for sine forældre, som man bor hjemme hos.

Bodil Kornbek (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Jann Sjørnsen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Dette forslag handler tilsyneladende om en uretfærdighed der skal rettes op på: Det er uretfærdigt, at den seksuelle lavalder er 15 år, mens aldersgrænsen for abort er 18 år. Det er ifølge forslaget også uretfærdigt, at gifte unge under 18 år får lov til selv at tage stilling til, om de vil have fjernet det barn, de bærer på.

Det er kernen i forslaget, som dog også vedrører en bedre støtte og vejledning til de unge mellem 15 og 18 år.

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget. Vi forstår simpelt hen ikke behovet for forslaget. Vi forstår heller ikke, at kernen i forslaget er aborttilladelse til børn og ikke blot den bedre rådgivning, der ifølge forslaget også ønskes, men som til gengæld ikke er uddybende beskrevet i bemærkningerne.

Kl. 16.35

Allerede i dag kan unge under 18 år få tilladelse til abort enten af deres forældre eller af abortsamarådet uden om forældrene, hvis forældrene nægter at give deres tilladelse.

Det er jo en alvorlig sag med meget store konsekvenser for pigen at skulle bestemme, om det er et liv, der skal komme til verden eller ej, en beslutning, som det kan være svære at overskue selv for en voksen kvinde. Det at tage stilling til denne sag, bør man aldrig stå alene med.

Når forslagsstillerne argumenterer med den seksuelle lavalder på 15 år, lyder det jo umiddelbart meget rigtigt, men det har trods alt meget mere vidtrækkende konsekvenser, når man tager stilling til afslutning af et spirende liv end til det at have sex. Desuden betyder den seksuelle lavalder jo ikke, at man er moden nok til at træffe alle de beslutninger, som de voksne træffer. Ellers kunne vi jo lige så godt flytte myndighedsalderen til 15 år.

Normalt er man altså ikke moden til at træffe meget vidtgående beslutninger, når man er under 18 år, og derfor skal man faktisk også have enten sine forældres samtykke eller statsamtets tilladelse til at indgå ægteskab, hvis man er under 18 år.

I Kristeligt Folkeparti undrer vi os som sagt også over, hvorfor forslaget primært handler om tilladelse til abort og ikke om en bedre forebyggelse af uønskede graviditeter og en bedre rådgivning i forbindelse med graviditet og abort.

Der er i dag store mangler ved den rådgivning og støtte, som abortsøgende har ret til. Desværre uddyber forslagsstillerne ikke, hvordan vejledningen og støtten skal forbedres eller blive

tilstrækkelig, som det er nævnt i forslaget. Denne del kan vi ellers varmt støtte.

Til sidst vil vi i Kristeligt Folkeparti gerne pege på, at det altså ikke er alle 15-18-årige, der ønsker en abort. Vi er bange for, at der er piger, der skal blive presset til en abort, selv om de slet ikke ønsker den. En undersøgelse fra Mødrehjælpen i Odense fra marts 1999 har vist, at 15,4 pct. af unge førstegangsfødende var blevet presset af deres socialforvaltning for at få dem til at få en abort. I nogle byer var tallet helt oppe på, at det var 30 pct., der oplevede pres for abort.

Forslagsstillerne nævner, at det kan blive en helt uoverskuelig situation for pigerne, hvis forældrene nedlægger veto. Til det må siges, at situationen også kan blive helt uoverskuelig, hvis forældre eller andre presser pigen til at få en abort, og det tager forslaget ikke højde for.

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kamal Qureshi. Er det en kort bemærkning?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg bliver selvfølgelig nødt til at spørge mere generelt, da ordføreren ikke er til stede. Jeg vil meget gerne spørge fru Bodil Kornbek: Når nu Kristeligt Folkeparti undrer sig over behovet for et sådant forslag, er det så i forhold til selve aldersgrænsen, eller er det i det hele taget abortforslaget? Er det sådan, at Kristeligt Folkeparti i det hele taget synes, det er problematisk, at vi har den fri abort, eller er det det, at det er 15-årsalderen, vi diskuterer?

Så vidt jeg kan se på Kristeligt Folkepartis hjemmeside, er Kristeligt Folkeparti imod provokeret abort som sådan, medmindre der er tale om voldtægt, eller der er tale om sundhedsfare forbundet med graviditeten. Så jeg kunne egentlig godt tænke mig at få klargjort herfra: Er Kristeligt Folkeparti imod provokeret abort?

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Nu drejer debatten sig i dag jo ikke om for eller imod abort. Den drejer sig jo helt konkret om, at man nu vil sætte grænsen for abort uden forældrenes tilladelse ned til 15 år, og det er det, jeg har forholdt mig til i min ordførertale.

Det, jeg så siger, er, at vi undrer os over forslaget, for vi mener reelt ikke, at der er behov for det, fordi der er mulighed for i dag, hvis den

unge ønsker en abort og forældrene siger nej, at få den tilladelse, som der skal til. Så vi mener ikke, at der er brug for at få ændret lovgivningen, som den er i dag.

Det, vi også igen og igen påpeger, er, at det er rådgivningen, det er netværket, det er det at have nogen, så man ikke står alene med denne meget svære beslutning, der er vigtigt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører for forslagsstillerne.

Kamal Qureshi (SF):

Nej.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Men altså debatten handler om det her forslag. Det handler ikke generelt om fri abort.

Kamal Qureshi (SF):

Man må godt spørge om Kristeligt Folkepartis politik i de korte bemærkninger?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ja, i forhold til forslaget.

Kamal Qureshi (SF):

Ja, det er i forhold til forslaget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det var det ikke før. Så tager vi en kort bemærkning til.

(Kort bemærkning.)

Kamal Qureshi (SF):

Selv om jeg er helt med på, at SF sammen med Kristeligt Folkeparti har lavet tiltag for at forbedre unge mødres forhold osv., synes jeg, at det kunne være rart herfra i hvert fald at få afklaret, hvad kritikpunktet mod forslaget går ud på.

Kl. 16.40

Så vidt jeg kan forstå, er Kristeligt Folkeparti som sådan imod provokeret abort, og så er det vel ikke aldersgrænsen, Kristeligt Folkeparti har noget imod, så er det vel provokeret abort som sådan. Der står jo på Kristeligt Folkepartis hjemmeside, at provokeret abort kun bør være tilladt, hvis der er alvorlig fare for moderens liv eller helbred, eller hvis der er tale om voldtægt. Så er det i hvert fald det, vi skal tale om.

(Kort bemærkning.)

Bodil Kornbek (KRF):

Hvis hr. Kamal Qureshi ønsker en debat om abort generelt, vil jeg foreslå, at han rejser en forespørgselsdebat, og den vil vi selvfølgelig deltage i med begejstring.

Når det gælder det her konkrete forslag, har jeg jo svaret, at det er, fordi vi ikke ser, at der er nogen grund til ændringer.

Vi finder, at det er vigtigt med støtte, hvis man som 15-årig ønsker at gennemføre en graviditet. Man skal overhovedet ikke stå alene i den situation, for det er en meget svær beslutning at skulle tage som 15-årig, hvis man ikke har et netværk af nogen karakter.

Svagheden ved det her forslag er jo, at man ikke er gået ind i den meget vigtige del, som det er at have et netværk og have nogen at støtte sig til, det, at man på ingen måde skal stå alene. Det er svagheden ved det her forslag. Så vi kan simpelt hen ikke støtte det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Er det som ordfører? Hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne takke for debatten. Jeg mener, at det er en vigtig debat, vi har haft, og jeg vil gerne takke for støtten fra Socialdemokratiet og De Radikale.

Det er i hvert fald sådan, at vi kan se, at debatten i dag til en vis grad afspejler den debat, vi havde i 1972 om fri abort. Det er de samme partier, der i dag støtter det her forslag, som også i 1972 støttede den fri abort. Det er Det Radikale Venstre, og det er Socialdemokratiet.

Argumenterne i dag er for SF de samme, som dem SF's ordfører, Per Dich, i 1972 fremførte, nemlig at sikre den enkelte kvinde den største grad af frihed, eller som Per Dich i 1972 også fremførte for SF: Enhver kan fortsat handle efter sine egne moralske og etiske normer, men lovforslaget tilsigter at give kvinden frihed til at træffe den beslutning og frihed til at tage dette ansvar.

Det mener SF ikke skal være noget, som kun er forbeholdt kvinder over 18 år, men også skal gælde for kvinder over 15 år.

Jeg vil gerne anføre, at de argumenter, vi hører imod forslaget, også er de samme. Vi hørte, at Venstres Karlskov Jensen i 1972 sagde, at kvinden har ret til at bestemme over sin egen krop, ja, hun har jo sin fulde frihed til at bestem-

me, hvad hun indleder sig på, som Venstres ordfører sagde i 1972. Som tidligere sagt, nævnte hr. Karlskov Jensen også, at der ville blive tale om en stor stigning i antallet af aborter, hvilket selvfølgelig ikke har vist sig at holde stik.

Vi kan i hvert fald se, at argumenterne og holdningerne er de samme.

Jeg vil gerne lige her afslutningsvis også fortælle noget om de faktuelle tal. Vi ved, at det drejer sig om 1.242 aborter i 2001, som denne gruppe har fået. Vi ved også, at antallet af aborter er halveret igennem de sidste 20 år i denne her aldersgruppe. Så vi ved, at det her er en gruppe, som grundet en bedre rådgivning og bedre forhold er bevidst om opgaven, er bevidst om, hvor alvorligt et indgreb abort er. Jeg tror, at alle vi, der har børn, ved, hvor alvorligt et indgreb abort kan være.

Selvfølgelig er det afgørende for SF at sikre den enkelte kvindes ret til at bestemme over sin egen krop. Det er det, der er det centrale i det her. Det er ikke en diskussion, der er stoppet i 1972. Det er også en diskussion, som i 2003 er relevant for de enkelte kvinder, som går hen og bliver gravide, for de er i dag tvunget til at spørge deres forældre om lov.

Det må være sådan, at det centrale for ligestillingskampen er, at det er kvinden, der suverænt bestemmer over sin egen krop. Hun skal ikke spørge sin mand, hun skal ikke spørge sine forældre om lov til at kunne bestemme over sin egen graviditet. Det skal den enkelte kvinde afgøre med den største grad af frihed.

Kl. 16.45

Jeg vil så lige afslutningsvis anføre, at der er et par stykker i SF's folketingsgruppe, som tager forbehold over for lovforslaget.

Jeg glæder mig til den videre udvalgsbehandling af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 138:

Forslag til folketingsbeslutning om velfærd for katte og forberedelse af lovgivning om katte.

Af Christian H. Hansen (DF) m.fl.
(Fremsat 8/4 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti pålægger regeringen snarest muligt og inden den 1. marts næste år at fremsætte forslag til lovgivning om katte samt forberede de nødvendige administrative forskrifter med det formål at indføre, hvad forslagsstillerne kalder sammenhængende, overskuelige og tidssvarende regler for beskyttelse af kattens velfærd.

Foruden en generel fremhævelse af kattens velfærd og menneskets ansvar herfor mener forslagsstillerne, at denne lovgivning og de administrative forskrifter navnlig bør indeholde regler eller vejledning om i alt ni punkter.

De første seks punkter omhandler direkte kattens velfærd. Der foreslås i den forbindelse bl.a., at der fastsættes meget specifikke regler om behandling af katte, herunder om sundhed og pleje af kattehold, at der sikres, at der alene anvendes humane metoder ved indfangning og aflivning af herreløse katte, og at reglerne for optagning, efterlysning og fremlysning af bortkomne katte forbedres.

De sidste tre punkter vedrører spørgsmål om ansvar og pligter med hensyn til katte, og i den forbindelse nævnes kommunernes, landmændenes og andre privates, herunder boligselskabernes, ansvar og pligter.

Der er tale om et meget omfattende forslag til folketingsbeslutning, der indeholder mange interessante synspunkter, og det fremgår tydeligt, når man læser bemærkningerne til forslaget, at kattene står forslagsstillerne nær. Jeg er også overbevist om, at alle her i Folketinget kan slutte op om, at kattene selvfølgelig skal have det godt på linje med alle andre dyr, og det bør være vores fælles udgangspunkt, når vi i dag skal drøfte kattens velfærd.

Jeg vil gerne indlede med at takke forslagsstillerne for, at de har taget initiativ til, at vi i dag